

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 105/2020-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Reguli, Jašíkova 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 56 Er 1963/2012 z 25. júna 2019 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 56 Er 1963/2012 z 25. júna 2019 porušené boli.

2. [REDACTED] priznáva náhradu trov konania v sume 533,88 € (slovom päťstotridsaťtri eur a osemdesiatosem centov), ktoré je Okresný súd Bratislava II

p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Zuzany Reguli, Jašíkova 2, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. II. ÚS 105/2020 z 11. marca 2020 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 56 Er 1963/2012 z 25. júna 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na okresnom súde je proti sťažovateľovi ako povinnému vedené exekučné konanie pod sp. zn. 56 Er 1963/2012. Okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie č. 5102 123158 11. septembra 2012 a upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. EX 334/2012 z 20. septembra 2012 bolo sťažovateľovi doručené 13. marca 2019. Sťažovateľ 18. marca 2019 vzniesol u súdneho exekútora námietky proti trovám exekúcie.

3. Okresný súd napadnutým uznesením námietky sťažovateľa proti trovám exekúcie odmietol z dôvodu, že ich vzniesol oneskorene, keďže trojdňová lehota mu uplynula

16. marca 2019. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd pri posudzovaní uplynutia lehoty nepostupoval správne, pretože koniec lehoty, 16. marec 2019, pripadol na sobotu. Preto došlo k posunu konca lehoty, a teda posledným dňom procesnej lehoty na podanie námietok proti trovám exekúcie bol najbližší pracovný deň, teda pondelok 18. marec 2019.

4. Sťažovateľ sa námietkami proti trovám exekúcie domáhal preskúmania podľa jeho názoru neprimeraných a nesprávne vyčíslených predbežných trov, a preto „*má za to, že procesným odmietnutím súdu zaoberať sa námietkami proti trovám exekúcie v rozpore s ust. § 121 ods. 4, 5 C. s. p. , bola sťažovateľovi odmietnutá súdna ochrana, nakoľko v dôsledku tohto procesného odmietnutia sa súd s námietkami sťažovateľa proti trovám exekúcie vecne nezaoberal a nerozhodol. Týmto bolo porušené nielen ústavné právo sťažovateľa na prístup k súd (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), ale aj právo na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*“.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, ktorá bola prijatá na ďalšie konanie, navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania.

II.

Vyjadrenie okresného súdu

6. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedníčku okresného súdu na vyjadrenie k ústavnej sťažnosti a zároveň ju vyzval, aby oznámila, či trvá na ústnom pojednávaní vo veci. Okresnému súdu doručil i uznesenie o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie sp. zn. II. ÚS 105/2020 z 11. marca 2020.

7. Na základe výzvy ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti vyjadrila predsedníčka okresného súdu podaním sp. zn. Spr 23/2020 z 27. apríla 2020. Predsedníčka okresného súdu, ktorá je zároveň zákonnou sudkyňou v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn.

56 Er 1963/2012 vo svojom vyjadrení uviedla, že „súd nedopatrením posúdil tieto námietky ako podané po lehote“. Okresný súd uznesením sp. zn. 56 Er 1963/2012 z 21. apríla 2020 zrušil napadnuté uznesenie, keďže sa stotožnil so skutočnosťami uvedenými sťažovateľom, že podal námietky proti trovám exekúcie včas. Predsedníčka okresného súdu uviedla, že po právoplatnosti tohto zrušujúceho uznesenia súd opätovne rozhodne o námietkach sťažovateľa proti trovám exekúcie a o ďalších návrhoch v predmetnom exekučnom konaní. Predsedníčka okresného súdu vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci pred ústavným súdom.

8. Ústavný súd upovedomil podľa § 126 zákona o ústavnom súde zákonnú zástupkyňu maloletých detí [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ako zúčastnených osôb v konaní pred ústavným súdom a oprávnených v konaní pred okresným súdom, o prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie, zaslal jej sťažnosť a uznesenie o prijatí sp. zn. II. ÚS 105/2020 z 11. marca 2020 na prípadné vyjadrenie v lehote 10 dní od doručenia upovedomenia. Zúčastnené osoby sa k ústavnej sťažnosti nevyjadrili.

9. Následne ústavný súd zaslal právnej zástupkyňi sťažovateľa vyjadrenie predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr 23/2020 z 27. apríla 2020 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska a zároveň ju vyzval, aby sa vyjadrila, či trvá na konaní ústneho pojednávania. Právna zástupkyňa sťažovateľa oznámila, že netrvá na ústnom pojednávaní ústavného súdu. K stanovisku predsedníčky okresného súdu uviedla, že v čase relevantnom pre posudzovanie námietok sťažovateľa proti trovám exekúcie nebolo možné podľa platných a účinných právnych predpisov podať proti napadnutému uzneseniu odvolanie, preto sťažovateľ podal ešte v deň jeho doručenia okresnému súdu návrh na opravu podľa § 224 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) z dôvodu, že bol toho názoru, že okresný súd si zrejme nevšimol, že koniec lehoty pripadol na sobotu, teda mohlo dôjsť k zrejmej nesprávosti pri vyhodnotení uplynutia konca lehoty.

10. Právna zástupkyňa sťažovateľa uvádza, že považuje ústavnú sťažnosť za podanú dôvodne, keďže v čase vydania napadnutého uznesenia nebolo možné podať proti nemu opravný prostriedok a okresný súd v priebehu lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nevydal opravné uznesenie. Napadnuté uznesenie zrušil podľa § 376 CSP až uznesením sp. zn. 56 Er 1963/2012 z 21. apríla 2020.

11. Vzhľadom na oznámenie predsedníčky okresného súdu a právnej zástupkyne sťažovateľa, že netrávajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Relevantná právna úprava

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práva alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom stanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

16. Podľa 243b ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), exekučné konania začaté pred 1. novembrom 2013 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. októbra 2013, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak.

17. Podľa § 201 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31. októbra 2013 účastník konania môže vzniesť u exekútora do troch dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti trovám exekúcie. O námietkach rozhoduje súd (§ 45). Proti rozhodnutiu súdu o námietkach proti trovám exekúcie nie je prípustné odvolanie.

18. S účinnosťou od 1. júla 2016 sa na exekučné konanie, vedené podľa Exekučného poriadku, subsidiárne vzťahuje Civilný sporový poriadok (§ 9a ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. júla 2016 do 31. marca 2017; v znení účinnom od 1. apríla 2017 túto subsidiaritu normuje § 200 Exekučného poriadku).

19. Podľa § 121 ods. 4 CSP ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

20. Podľa § 121 ods. 5 CSP lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času.

IV.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a posúdenie vecí ústavným súdom

21. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných

na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

22. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08), a preto ich namietané porušenie možno preskúmavať spoločne.

23. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

24. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

25. Ústavný súd opakovane (z najnovšej judikatúry porov. medzi mnohými napr. II. ÚS 303/2017, II. ÚS 383/2017, II. ÚS 566/2018, II. ÚS 506/2018, II. ÚS 105/2018, II. ÚS 178/2019) judikuje, že považuje rozhodovanie všeobecných súdov o trovách konania za integrálnu súčasť civilného procesu a je zásadne výsadou všeobecného súdnictva.

26. Ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovaného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (rovnaké závery porov. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, z novej judikatúry pozri II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016, II. ÚS 506/2018, II. ÚS 494/2018, II. ÚS 566/2018).

27. Skutočnosť, že ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba výnimočne, ešte neznamená, že takýmito rozhodnutiami by nemohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľov. Ústavný súd už v minulosti rozhodol o porušení práv sťažovateľov rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania, a to napríklad v prípadoch nerešpektovania príslušných ustanovení zákona, resp. vyhlášky (II. ÚS 82/09, I. ÚS 119/2012, II. ÚS 536/2018), a tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia právnych záverov všeobecného súdu (I. ÚS 423/2010).

28. Z vyžiadaného spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že proti sťažovateľovi ako povinnému je vedené exekučné konanie pod sp. zn. 56 Er 1963/2012. Okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie č. 5102 123158 11. septembra 2012 a upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. EX 334/2012 z 20. septembra 2012 bolo sťažovateľovi doručené 13. marca 2019. Sťažovateľ 18. marca 2019 vzniesol u súdneho exekútora námietky proti trovám exekúcie.

29. Okresný súd napadnutým uznesením námietky sťažovateľa proti trovám exekúcie odmietol z dôvodu, že ich vzniesol oneskorene, keďže trojdňová lehota mu uplynula 16. marca 2019.

30. Keďže proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nebolo možné podať odvolanie, obrátil sa sťažovateľ na ústavný súd, kde sa domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom nesprávnou aplikáciou právnych predpisov v súvislosti s posúdením otázky včasnosti podania námietok proti trovám exekúcie.

31. Po preštudovaní vyžiadaného spisového materiálu ústavný súd zistil, že posledný deň trojdňovej lehoty na podanie námietok proti predbežným trovám exekúcie pripadol na sobotu 16. marca 2019. Preto došlo k posunu konca lehoty, a teda posledným dňom lehoty na podanie námietok proti trovám exekúcie bol najbližší pracovný deň, teda pondelok 18. marec 2019. V právnej veci sťažovateľa okresný súd pri posudzovaní včasnosti podaných námietok proti trovám exekúcie opomenul aplikovať ustanovenie § 121 ods. 4 CSP (v spojení s § 121 ods. 5 CSP), podľa ktorého ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. Ústavný súd konštatuje, že ak podal sťažovateľ námietky proti trovám exekúcie u súdneho exekútora 18. marca 2019, urobil tak včas a okresný súd nemal dôvod ich odmietnuť z dôvodu oneskorenosti.

32. Ústavný súd nesprávnou aplikáciu už citovaných právnych predpisov okresným súdom, na základe ktorej odmietol námietky sťažovateľa proti trovám exekúcie, považuje za extrémne vybočenie z požiadaviek kladených na spravodlivý proces a za popretie základnej spravodlivosti.

33. Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 56 Er 1963/2012 vyplýva, že okresný súd uznesením z 21. apríla 2020 napadnuté uznesenie zrušil. Keďže k zrušeniu napadnutého uznesenia okresného súdu došlo až po podaní ústavnej sťažnosti a jej prijatí na ďalšie konanie, považuje ju ústavný súd za dôvodnú a konštatuje, že v dôsledku už uvedených

nedostatkov poskytnutej súdnej ochrany zo strany okresného súdu, ktorá nezodpovedá právu sťažovateľa na ústavne konformný výklad a aplikáciu zákonných noriem ako významných súčastí práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (výrok 1 tohto nálezu).

34. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s ustanovením § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

35. Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, bolo by pre dovŕšenie ochrany porušených práv štandardne potrebné využiť aj právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, resp. podľa § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde. Keďže však napadnuté uznesenie okresného súdu bolo po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie zrušené uznesením sp. zn. 56 Er 1963/2012 z 21. apríla 2020, stalo sa rozhodovanie ústavného súdu o tejto otázke bezpredmetným. Preto ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovelo (bod 3 výroku nálezu).

V.

Náhrada trov konania

36. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

37. Sťažovateľ si uplatnil nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním právnou zástupkyňou.

38. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Za prvé dva úkony právnej služby, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania a podanie ústavnej sťažnosti, vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2018, ktorá bola 980 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2019. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2019 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 163,33 €. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 9,80 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 173,13 € za jeden úkon uskutočnený v roku 2019, t. j. za dva úkony 346,26 €. Pokiaľ ide o ďalší úkon právnej služby – písomné vyjadrenie k stanovisku predsedníčky okresného súdu z 23. júna 2020, ústavný súd vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2019, ktorá bola 1062 €, keďže išlo o úkon právnej služby vykonaný v roku 2020. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2020 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky predstavuje sumu 177 € spolu s režijným paušálom podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 10,62 €, teda spolu za tento úkon 187,62 €. Ústavný súd teda priznal úspešnému sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 533,88 € (bod 2 výroku nálezu).

39. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania pred ústavným súdom (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu